

A P P E N D I X.

Postquam typis vulgata prodiit nostra de Tartarico bello Historia, cum Amstelodamo (ubi Atlantem Sinicum quanta potui celeritate ad editionem perduxi) Bruxellas reversus essem, ibi à Romanis nostris ad me transmissas postremas Sinensium litteras, quarum summo tenebar desiderio, accepi. Ex his aliqua in civitate Xanghai Provincia Nanking XIV Novembris anno MDC LI, à R. P. Francisco Brancato Siculo exarata erant. Quod autem existimem Europais non ingratum me facturum, si privatum nuntium in publicum emitterem; narratiunculam, uti eam excerpti è litteris, subtexo.

De quo
supra
fol. 15.

Amavangus
suspectus,
post
mortem
punitus.

Vide supra
fol. 14.

Sinarum
religio
erga de-
mortuos.

Tartari
Impera-
toris nu-

AD saniozem jam statum Imperium Sinense perductum est, postquam Amavangus, adolescentuli Regis patruus ac tutor, è vivis excessit; cuius in occupando alieno Imperio velocitati, in retinendo vigilantia fortunam tam felicem Tartari debent. Extincti tamen existimatio longe diversa ab auctoritate viventis fuit. Cum enim regnandi potestas omnis ejus morte ad nepotem recidisset, is nomine Xunchi, ætate pæne puer, consilio ac prudentia senex, magna omnium Ordinum approbatione imperare cœpit. Vix inauguratus erat, quando judicii sui maturitatem cum justitiæ severitate conjunxit: deprehensus enim, quæ adhuc latuerant, nefariis Patruj consiliis, occultorumque flagitiorum vestigiis, eorum gravitate sic commotus est, ut demortui Amavangi sepulchrum, superbissimo ornatu cultu, effodi jussit. Eo supplicij genere nulla apud Sinas capitalior est pœna; ab infixæ enim animis religione summam venerationem monumentis defunctorum adhibent. Extractum inde cadaver, primum fustibus, tum virgis everberatum, tandem præciso capite, extremis reorum probis objectum est. Ita splendor tumuli in pulverem abiit, & fortuna, quod vivo debuerat, mortuo solvit. In Præfectos quoque Amavango amicos aut conscios supplicij actum est: pars interempti, pars dignitatibus exuti. Hos inter varia Colai Fung fortuna fuit, qui summus Tartarici Imperii Præfectus, licet Christianæ Religionis exors, Societatis tamen nostræ amicus ac fautor in paucis, mihi probe cognitus fuit: eum, innocentia comperta, pristino loco restituit.

Interea novus Imperator Xunchius, primo adolescentiæ flore pubescens, de fasti-

gii tanti propagatione sollicitus, cogitatas ^{piæ, & earum ritus.} jam nuptias absolvit, & filiam Occidentalis Tartariæ Imperatoris sibi connubio adjungit: in quo Europæorum more agunt Tartari, sponsa è summi generis virginibus ducta: at Sinarum Imperatores, posthabito natalium splendore, ex maximo formosarum numero eminentem forma conjugem legunt, & ne plebeiam quidem respiciunt. Postremo certe Sinarum Imperatori uxor fuit, cujus pater stramineis calceis consuevis quæstum fecit. Sic olim Assuerus ex captiva Reginam habuit: quem morem credibile est vel à Sinis ad Persas, vel ab ipsis Persis ad Sinas olim derivatum. Sed ut ad rem nostram redeam, Xunchii nuptiæ pompa tanto Imperio digna celebrata sunt. Nec Sponsæ adventanti fastus defuit Nationis ingenio congruens, immensæ militum copiarum, equorum greges, qui numerari vix poterant: opulentia siquidem Tartarica non tam luxui opportuna, quam bello. Neque supra fidem videtur innumerus equorum modus; equidem apud Sinas agens novi octoginta equorum millia ex Tartaria Occidentali uno comite ad Sinas dono deducta. Quæ Tartarorum potentia, ut nullis limitibus cohiberi se patitur, ita modo totam Quangtung Provinciam vi subegit: ex qua in Quangsi quoque fluminis more inundantes Tartari eam ditioni suæ adjunxere. Igitur ex ea profugus cum Eunuchorum principe P'ang Achilleo Christiano Junglieus Sinarum Rex, ad confinia Tungking substitit, totoque fere regno exclusus dicitur. R. P. Simon de Cunha Lusitanus ex Fokien Provincia in suis scribit, Junglieum Regem, continenti omnino relicto, ne in Tartarorum manus incideret, mare petivisse. De Patre nostro Andrea Xaverio Koffler, qui Regem Junglieum sequebatur, ejusque filium,